

ИСТОРИЯ

НА

НОВЫЯ ЗАВѢТЪ.

ГЛАВА I.

ЗАХАРІЯ И ЕЛИСАВЕТА.

Въ то врѣмя, кога царувалъ Иродъ, живѣялъ въ единъ мѣстѣ Иудейскій градъ, който ся намиралъ верѣхъ планины-тѣ, единъ благочестивъ священникъ, по имя Захарія, съ женѣ си Елисаветѣ. Тѣ были праведны предъ Бога и вели животъ добродѣтеленъ.

Тѣи были бездѣтны, и това гы много наскърбявало; за-что то добры-тѣ дѣца сѣ найголѣма-та радость на добродѣтелны супругы. Тѣи дълго время молили Бога да имъ подари сынъ; но понеже и двама-та были вече стары, то и изгубили надеждѣ да добыжѣтъ нѣкога дѣца. Всичкы-тѣ имъ желанія были обрѣжѣны кѣмъ едиъ цѣль: да доживѣжѣтъ до онова блажено время, въ което ще ся роди обѣщанный Иску-питель.

Священники-тѣ обыкновенно служили поочередъ въ храма Иерусалимскій. Настанѣла чреда на Захарію, и той отишѣлъ въ Иерусалимъ. Единъ день, во время-то на Богослуженіе-то, като ся былъ събралъ народа-тѣ и молилъ ся вѣнъ отъ